

În timp ce marea majoritate a întreprinderilor își gospodăresc cu multă răspundere fondurile, realizând economii însemnate, unele instituții dau dovadă de ușurință și risipă în mînuirea lor.

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SFÎRȘITUL ANULUI ȘI FONDURILE NECHELTUITE

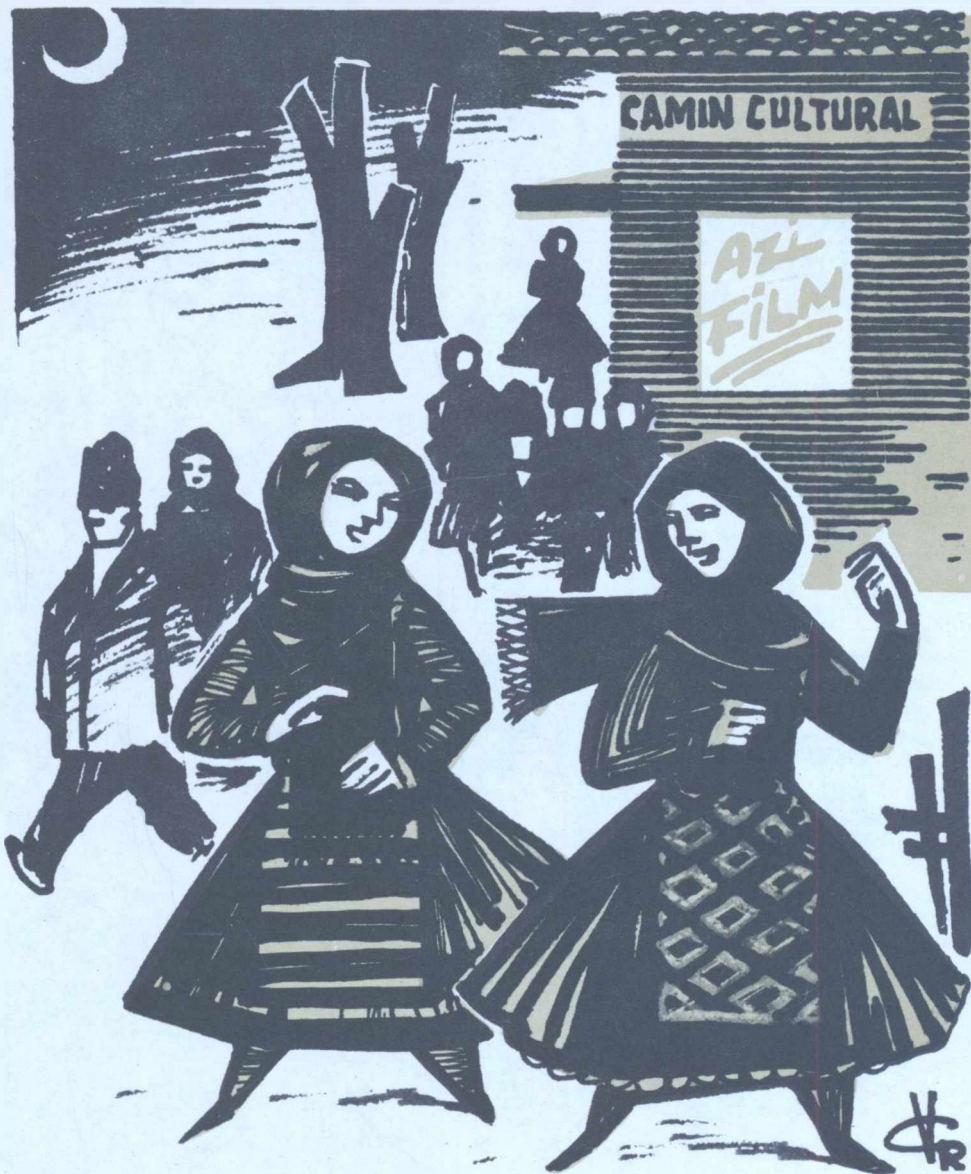
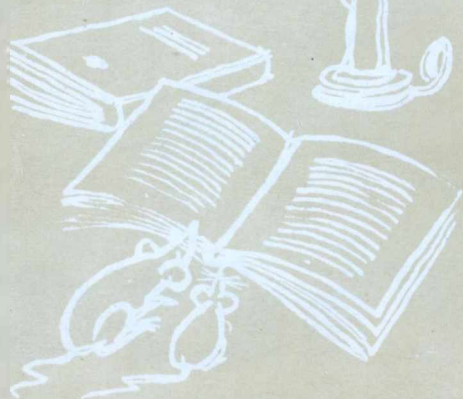
— Ura fraților, am reușit să investim complet fondurile întreprinderii în... CEASUL AL 12-LEA !

urzica

Lecturi

Din proaspătul puhoi
 Al cărții noi
 Găsește greu pe plac literatură
 Doar cel cu encefalul în frizură.
 El caută prin poduri vechi pe unde
 Vreun huhurez nocturn se mai ascunde
 Cărți prinse strâns de nevăzute fire
 În catifeaua prafului subțire...
 Și-apoi, comod, se-așează fericit
 Cu cărțile găsite, pe citit...
 Ptiu! Dacă ar exista un aparat
 De microradiografiază
 Care-ar putea pe filmul lui să prindă
 Minuțios și clar ca-ntr-o oglindă
 Tot ce citește-o astfel de persoană
 Și tot ce are-n bolta-i craniană,
 Ar apărea, firește, rotofei
 Mișcînd din coame „15 lei“.
 Vreo opt cadavre... moarle de pumnal,
 Cinci indivizi și un profil fatal,
 Cu mască, cu joben și cu mînuși,
 Amprente mari pe clanța unei uși,
 Fantome patru cu pantofi de lac;
 Un detectiv stil Scotland Yard în frac,
 Opt „culturi“, nouă browninguri, o mîină
 Spasmodic înțelestată în fărîină,
 Un cal de cowboy alb și genial
 (Cunoaște chiar și calculul integral),
 O divă tip șantan cu gură mică
 Cu un pistol și cu un as de pică,
 Un Jak Spintecătorul, două chei
 Și șapte broaște (fără brotăcei),
 O mlaștină cu crocodili, un drac,
 Un cimitir, un pumn tras în stomac
 Alături de o casă de bani spartă...
 ... Și alte-asemeni opere de artă...
 Într-un tîrziu ar apărea-n cadran
 Fotografia unui cetățean
 Ce, cu un zîmbet batjocoritor,
 În calitatea lui de autor
 Ar ride mulțumit deplin că l-a
 Prostit ca să-i citească proza sa.
 Și după-aceste probe de roman
 La urmă ar apare pe cadran
 Un vast morman de ceasuri. S-ar găsi
 Ceasornice de buzunar cît și
 Pendule vechi cu cuc, deșteptătoare
 De mîină, de perete și de soare
 Ce-acuză cu tic-tac sfîșietor
 C-au fost pierdute-n van de cititor.

C. OTTESCU

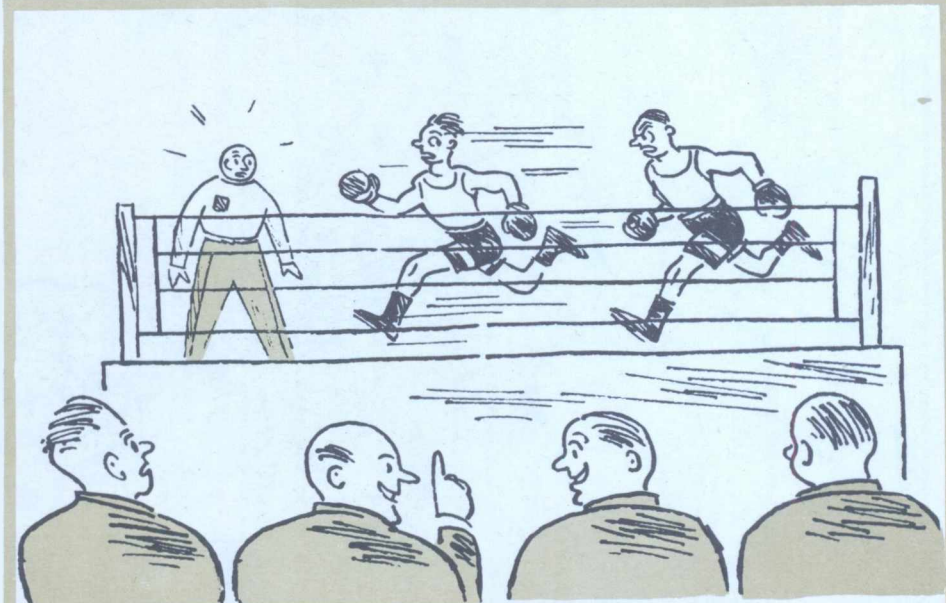

- Ce film rulează azi?
- „Ca nuca-n perete“...
- Așa e titlul filmului?
- Nu, așa se potrivește la noi!

Desen de V. CRIVĂȚ

Referitor la acei boxeri care evită lupta.

Desen de A. PAVEN

- În orice caz, dacă nu ajunge boxer, va deveni un mare alergător!

Am pus-o de mămăligă cu mașina de scris! S-a stricat. Agață o tijă (habar n-am cum agață, pentru că eu nu mă pricep la mecanisme de astea!) și uneori bate „t” în loc de „m”, sau viceversa. Am vrut să scriu o scrisoare mamei, la Bacău, și în loc de „Dragă mamă”, am scris „Dragă tată”. Mama a crezut că-i o glumă și în scrisoarea de răspuns mi-a scris „Fetița mea”, deși ea știe mai bine ca oricine că pe actul meu de naștere, la rubrica „sexul”, scrie litera „B”.

— Știu pe cineva care repară mașini de scris — mi-a spus într-o zi un prieten căruia, de ziua lui, îi trimisese un tort de șocolată, cu inscripția: „La tulți ani! Îți tritit acest mort de șocolamă”.

Zic:

— Știi vreo cooperativă?

— Nu — spune el. — Știu pe cineva care, cum să zic, în orele libere, în particular... Un băiat care se pricepe.

— E mecanic pe undeva?

— Nu. E zugrav; dar se pricepe și la mașini de scris. Ți-l trimit mline.

A doua zi, a venit meșterul și a reparat pe „t” și pe „m”. A treia zi, mașina bătea pe „t” și pe „m” exact unde voiam eu. În

schimb, pauzele între litere nu le mai bătea unde voiam eu. Le bătea unde voia ea. I-am scris din nou o scrisoare mamei (îi scriu cam des, ce vreți, e singura care mă citește cu plăcere!) și titlul scrisorii a ieșit așa: „Dr agămam ä”. I-am telefonat prietenului

meu, care i-a telefonat prietenului lui, zugravul, care a venit și mi-a spus:

— Fusese vorba de litera „m” și „t” și le-am reparat bine. Nu mi-ați spus că vă deranjează pauzele dintre cuvinte.

— Atunci nu mă deranjau.

— Nu face nimic. Se repară.

— Și o să meargă bine?

— Dacă n-o să meargă bine, mă chemați și vă repar gratis.

Chiar a doua zi l-am chemat să-mi repare gratis, pentru că, între timp, deși pauzele dintre cuvinte cădeau exact unde trebuie, literele mari cădeau exact unde nu trebuie. Scrisoarea următoare am scris-o așa: „drAgă maMă”.

A venit meșterul și defectul a fost remediat. Așa s-a rezolvat problema cu literele mari. Dar nu s-a rezolvat problema cu „î” și „ă”, în locul cărora mașina bate „&” și „%”. În afară de aceasta, în loc de „,” (virgulă) bate „+” (cruce). Așa că următoarea scrisoare, intitulată „Drag% mam% +”, nici n-am mai putut-o expedia. L-am chemat pe zugravul meu și i-am spus:

— Mai bine mă adresaș unei cooperative.

— De ce? Tot ce mi-ați spus să repar, am reparat bine.

— Vreau să-mi reparați toată mașina. Vreau să meargă bine. Toate literele, și cele mari, și cele mici, și semnele, și pauzele, totul. Poți să-mi faci asemenea reparație!?

— Sigur că pot. De ce nu mi-ați spus asta de la început? E vina dumneavoastră!

Și într-adevăr era vina mea! trebuia să-i fi spus omului de la început! Ca dovadă, acum merge perfect. Nu cred că mi-ar fi reparat-o cooperativa mai bine. În orice caz, nu pot să mă plîng. Pot numai să mulțumesc prietenului amișului meu, zugravul, care mi-a făcut mașina ca nouă. Acum funcționează ireproșabil, așa că încă o dată îi mulțumesc și îi 793 %4/ % \$/ & äî(8/1&% \$ L=+ \$\$\$?&+++ () (&/&/& ?,)î pr!75&ã4?=/7 \$'9' =t- \$/%'&/ \$:ü.

VICTO\$ PIXIGO/&

Uzina de țevi „Republica” a îndeplinit planul anual la producția fizică aproape cu două luni mai înainte.

— Draga mea! Îmbracă-te frumos și pune un tacim în plus la masă. Avem musafiri.

— Fiți bine veniți!

O SCHIȚĂ NESCRISĂ

Nu e bine să împrumuți ceva de la un umorist, că e în stare să-ți ceară înapoi chiar după o sută de ani. Și cere, bineînțeles, prin spiritism, doar o viață întreagă a fost plin de spirit. Și e firesc să aibă memorie bună, că tot talentul lui stă în asta. Își amintește de-o glumă dintr-o revistă veche, de câteva anecdote auzite la vreun parastas, mai pune de la el două vorbe și-un cuvânt și gata schița.

Asta a fost ani de-a rândul și metoda noastră de creație. Nu degeaba cunoaștem 825 bancuri despre ospătari, 731 cu avocați, 422 cu malagambiști și 326,5 cu elevi. (Pe-al 327-lea îl știm doar pe jumătate). Dar cu tot acest bogat bagaj de talent stimulat de Glutacid acum ni s-a înfundat. Nu e chip să ne amintim nici măcar un sfert dintr-un banc cu remize de utilaje agricole. Este și normal. Cine a auzit până acum o anecdotă despre niște tractoare și alte utilaje ce stau într-o remiză nereparată? Ba ca să ne convingem că nu există o asemenea glumă, ne-am dus personal la gospodăria de stat în cauză. Și ne-am convins că în biata remiză cu acoperișul spart prin care ploaia șuroia nu era glumă. Ce e drept, în gospodărie tot am dat de un banc. Dar era serios, fiind un banc de tâmplărie. Și n-aveam ce face cu el. Fiind fixat în podea, nu mergea de loc.

E ușor de închipuit în ce situație jalnică ne aflam. Degeaba ne-am îndopat vreo două săptămâni numai cu heringi, pastramă de capră, măsline și brânză de Dorna, în nădejdea să ne sărăm puțin. Din toată cura ne-am ales doar cu o criză de rinichi. Ba după un timp, din cauza schiței, am prins și niște ticuri. Umblam prin casă bol-

borosind mereu: remiză!... tractoare!... acoperiș!... semănători!... Iar vecinii, auzindu-ne, la rândul lor au început să rostească fără nici o aluzie: Alienație!... psihiatru!... balamuc!... Cîțiva amici mai intimi ne-au convins nevestele să ia măsuri urgente. Cică, șansele pentru vindecarea noastră ar fi mai mari în faza incipientă. De aceea nu ne-am mai mirat cînd la ușă a sunat un cetățean cu părul și halatul alb avînd o trusă în mînă.

— Măi copii, ne-a luat el părințește, chipurile, am auzit că nu sînteți cumintți. Nu vreți să mergeți cu mine?

— La un G.A.S.? am întrebat noi într-un glas.

— Sigur! Sigur!... Și încă la unul central.

Pînă la urmă lucrurile s-au lămurit. Cînd doctorul a aflat că nu noi, ci bietul inventar agricol al G.A.S. e cel care suferă, și-a pus diagnosticul la adresa vinovaților:

*Nefăcînd nici un efort
Ca să-l apere de nea,
Inventarul ăsta mort
Va fi mort de-a binelea...*

După ce-am ris un sfert de oră, medicul s-a mirat:

— N-am crezut c-o să faceți atîta haz de epigramă...

— Nu rîdem de ea. Rîdem de dumneata că te-ai molipsit de umor de la noi.

Pățania cu doctorul s-a întins ca o epidemie și-au aflat-o mai toți amicii noștri. Mai mult, s-au contaminat și ei. Gogu, care din cînd în cînd vine să jucăm o partidă de șah, a făcut — ca să spunem așa — deschiderea:

— Mă băieți, dar directorul gospodăriei nu dă nici o tură pe la

remiză, să vadă în ce hal sînt adăpostite piesele?... Păi dacă-i așa...

*Piesele în scurt răstimp,
Le va pierde el probabil,
Căci e-n criză, vezi, de timp
Dar de timp nefavorabil.*

Taman atunci s-a întors din piață și Mimi, a doua nevastă a primului dintre noi și ne-a luat în primire:

— Am fost la Aprozar. Nae, vînzătorul, m-a întrebat ce faceți cu inginerul ăla de la G.A.S. care nu vede de remiză. Pe urmă mi-a dat cartofi, ceapă și asta...

Și ne-a întins o pungă goală pe care sta scris:

*N-are ochi să vadă bine
Vremea foarte-naintată.
De aceea, de la mine,
L-aș servi cu o salată.*

— Marfa asta de pe pungă o dă tot la kilogram? ne-am mirat noi.

Iar dînsa, ca totdeauna refractară la umor, a zîmbit crud:

— N-am știut că la Aprozar există și-n noiembrie spanac.

A doua zi de dimineață, la patru, unul dintre noi a fost trezit de soneria telefonului:

— Alo! Aici Petrică, aviatorul. Peste cinci minute plec în cursă...

— Ce, ești nebun? Mă trezești la ora asta ca să-ți urez drum bun?

— Drum bun? Dar ce, eu zbor pe drum cu avionul?... Voiam să-ți spun că pentru contabilul ăla de la G.A.S. ar merge o chestie cam așa:

*Cînd din norii prinși în caer
Ploaia curge pe tractoare,
Dînsul s-ar putea să zboare,
Că-i cu inventaru-n aer.*

— Mă Petrică, în fond de ce m-ai trezit pe mine din somn și nu pe contabil?

Cam pe la zece ne-am pomenit cu contabilul. Nu cel de la G.A.S., ci de la O.C.L., văr cu unul din noi. (Contabilul, nu O.C.L.-ul):

— În timp ce învîrteam la mașina de calculat, am socotit că...

*Inventaru-n degradare
Și lăsat în părăsire,
Este nul, fără valoare,
Neavînd „acoperire“.*

Iar cînd a apărut și factorul poștal, ne-am gîndit că ne dă și el tot o epigramă. Dar omul a fost de treabă și ne-a dat o telegramă. Venea de la Pandeale, extrema dreaptă a „Viforului“, care avea un meci în deplasare:

*Nu face pe delăsătorul.
Ți-a spus deschis, fără ocol,
Că-n utilaj dînd cu piciorul,
În inventar înscris un „gol“.*

Ne-am privit unul pe altul:

— Să știi că Pandeale a lovit prea mult mînea cu capul și i s-a tocit mînea...

Pe urmă însă ne-am dumirit. Epigrama era tot în legătură cu schița. Bun băiat și Pandeale al nostru. Deși folosește piciorul, a vrut să ne dea o mînă de ajutor.

Lui Costică, ospătarul, cu care ne cunoaștem de 480 halbe băute de cînd e la restaurantul de lîngă noi, i-am cerut singuri părerea, după ce i-am povestit despre cei de la G.A.S. și remiza lor nereparată. Iar dînsul ne-a anunțat profesional:

— Vinee!
Și ne-a adus repede următoarea notă:

*Ei nu procedează bine,
Dar nu este o surpriză.
De-ar fi ospătari ca mine
S-ar gîndi mult la... remiză.*

— Bravo, Costică! Acu' dă-ne și cite o friptură.

— Vinee!
Și s-a întors cu cite o friptură numai... vine.

Prieten cu noi la toartă, nici Vasilescu n-a putut să ne lase. Și în calitatea lui de chimist, s-a amestecat în problemă:

*Utilajul, dragii mei,
În remiză stă ca-n baie.
Însă asta pentru ei
Este H₂O de ploaie.*

— Măi Vasilescule, ar trebui să lucrezi la fabrica de sodă.

— De ce? s-a mirat el.
— Ai devenit caustic.
— E normal. De cînd lucrez cu acizi și baze am sare!

★

A doua zi ne-am înființat la secretarul de redacție. După ce ne-a citit istoria de mai sus, și-a dat verdictul:

— Epigramele dați-le ălor de la G.A.S. Mie dați-mi schița promisă...

— A, schița? Ne-am lăsat păgubași. N-o mai scriem!

V. D. POPA și
A. LĂPUȘNEANU

AGRONOMUL RUPT DE TEREN LA CONCERT

— Spune-mi de ce nu-ți place „aria“?
— E prea cîmpenească!

Desen de I. DORU

DECOR POETIC

Unde-aș putea să-i spun iubitei mele
Sub cerul liber tot ce-aș vrea să-i spun?
De luni de zile caut ca nebun
Un colț tăcut stropit cu smalț de stele.

Un colț ferit de zgomote profane
Pierdut într-un poetic clar-obscur,
Cu susurul naturii împrejur
În irizări de raze diafane.

Dar parcurile-s pline de perechi
Ce-au renunțat să fie solitare
Pe bănci vorbesc îndrăgostiții care
Își spun probabil vorbele străvechi.

Dar huruitul de excavator
Ce-l întâlnesc în noapte la tot pasul
Mi-acoperă cu ironie glasul
Când vreau să-i spun patetic „te ador“.

Ba chiar am fost pe punctul să răstorn o
Căldare ochi umplută cu ciment...
Sînt stînjedit, stupid și neatent
În cartierul luminat „a giorno“.

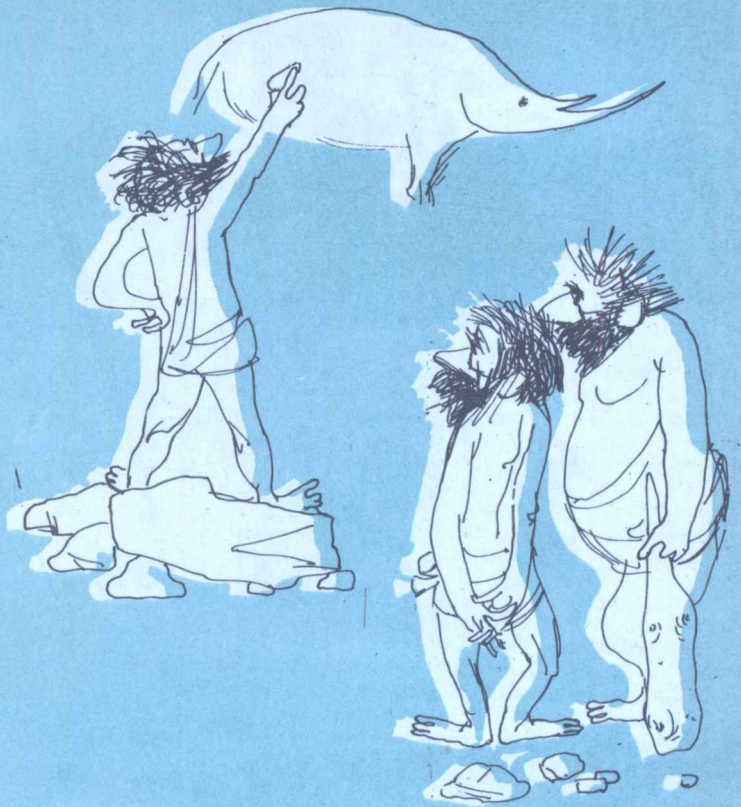
Din parcul nostru, oamenii privesc
Cum cresc rapid construcțiile într-una.
De undeva, pe sus, apare luna
De care nici nu mă mai sinchisesc.

Un furnicar clădind cu frenezie,
Și oameni tot mai sus urcînd pe trepte
Și zidurile ce se-nalță drepte
Vertiginos ca-ntr-o vrăjitorie,

Și-un braț neobosit de macara
Ca un titan modern, domesticit...
Și nici nu mi-am dat seama c-am găsit
Poeticul decor ce-mi trebuia.

MIRCEA PAVELESCU

VARIAȚIUNI PREISTORICE

- Are vreo comandă?
- Lucrează pentru posteritate!

Desen de CIK DAMADIAN

Epigrame

D E M A R T I A L

Poetul latin *Martial*, născut la Bilbilis, în Spania, a trăit la Roma între anii 43—104 e.n., adică în perioada cînd imperiul roman dădea primele semne de decădere.

Martial, care a scris 12 volume de epigrame la adresa moravurilor societății contemporane lui, este socotit drept părintele acestui gen.

Epigramele de mai jos, traduse de colaboratorul nostru *Tudor Mănescu* fac parte dintr-o culegere antologică din opera lui *Martial*, care se află sub tipar.

Asemănare

Voi foarte bine semănați
Și-aceeași firea voastră este:
Tu, cel mai rău dintre bărbați,
Ea, cea mai rea dintre neveste, —
Încît mă mir, cu toate-aceste,
Cum între voi nu vă-mpăcați?

Băutorul uituc

Cînd bei o noapte-ntreagă dai tot:
avutul, viața
Dar uiți pină la ziuă. Știi ce?
Bea dimineața!

Tușește fără frică

Mai rămăseși, Elia, cu patru dinți în gură,
Dar ai tușit o dată și doi din ei căzură.
Tușind a doua oară, alți doi simțiși că pică,
De-acum n-ai nici o grijă, tușește fără frică.

Lui Linus

Ai vrea să știi cîștigul ce-mi dă moșia mea?
Îmi dă plăcerea, Linus, de-a nu te mai vedea.

Dilemă

Cînd declami și-n lîină groasă gîtul tot
și-l învelești
Înțeleg, nu ești în stare nici să taci,
nici să vorbești.

Mîhnirea lui Selius

Pe Selius, tu, Rufus, de-l vei zări vreodată
Sub porticul Europei, cu fruntea-nourată,
Posomorît ca noaptea și mut ca un mormînt,
Muncit de-o taină tristă, cu nasul

în pămînt,
Lovindu-se cu pumnii în piept, zmulgîndu-și
părul,
Să știi că nu-și jelește, nici fratele,
nici vărul.

Copiii îi sînt zdraveni — să-i ocrotească
zeii! —

Nu s-a-ntîmplat vreun lucru amarnic
nici femeii,
Nu l-a furat vechilul, toți sclavii-i sînt
acasă...

E trist, fiindcă nimeni nu l-a poțtit
la masă.

Una din două

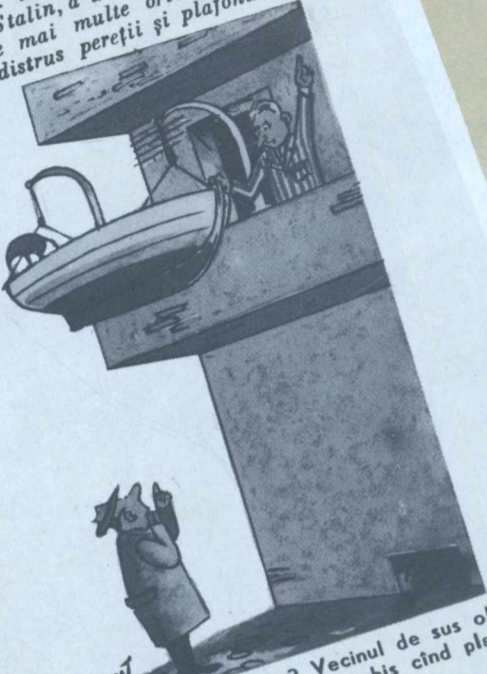
Să-ți publici versurile n-ai găsit ~~nu~~ ~~cu~~ ~~ale,~~
În schimb, despre-ale mele spui că-~~n~~ rele;
Ori publică-le, Lelius, ~~pe~~-ale tale,
Ori lasă-le în pace ~~pe~~-ale mele.

Versuri scurte

Îmi critici, Velox, scrisul și ~~apui,~~
ca să mă-~~mpungi,~~
Că versurile mele sînt uneori prea ~~lungi.~~
Dar tu nu scrii nici unul, ai luat-o mai ~~apula,~~
Și astfel, sînt, desigur, mai scurte ale tale.

RAIDUL "URZICI" LOCATARI ȘI "LOCATARI"

Garofeanu Gh. din Bul. Bălcescu nr. 32, et. 7, raionul Stalin, a uitat robinetul deschis la chiuvetă de mai multe ori. Din această cauză apa a distrus pereții și plafonul pînă la cărămidă.

— Și ce te miri așa? Vecinul de sus obișnuiește să lase robinetul deschis cînd pleacă de-acasă ..

Desen de V. CRIVĂȚ

Muncitorul Calciu Zlate din Bucureștii Noi, Blocul 10, ap. 6, e un bun gospodar, reparînd la timp toate stricăciunile survenite în apartamentul său.

OMUL GOSPODAR ȘI INSPECTORUL I. L. L.

— Niciodată nu găsesc nimic avariât, nimic lipsă! Mă întreb, la dumneata nu se deranjează niciodată nimic?
— Ba da, vă deranjezi dv. venind degeaba pînă aici.

Desen de FRED GHENĂDESCU

În urma unei bătăi între Ghelbezeanu N., Militaru N., Ursache Virginia și Ștefănescu Flamantina, intrarea imobilului din str. Dianei, 3, raionul 1 Mai, s-a ales cu geamuri sparte, uși deteriorate și parchetul degradat.

— Și acum, cine-i vinovațul de pagubele aduse imobilului?
— Constructorul, care n-a calculat decît rezistența imobilului la calamități și n-a prevăzut dacă poate rezista și la... bătăi!

Desen de AI. CLENCIU

Mehmet Murat din strada Precupeții Vechi nr. 2, raionul 1 Mai, venind acasă beat, a dărit mura de la scara interioară.

— Aoleo! E de marmură și costă 5000 lei!
— Da de unde. E de Odobești și costă 8 lei!

Desen de V. TIMOC

Simionescu Lucia din str. Avrig nr. 82, fine 15-20 de pisici în casă, iar Ostias Ițichon din str. Enăchița Văcărescu nr. 34, fine 5 cîini mari în camera ce o deține.

— Vai, dacă știam că o să fie alfa derani, nu veneam cu cățelul...

Desen de PALL

ARHEOLOGUL: — Știți? Am vizitat Piramidele, Acropole, Monumentul de la Adamclisi.. Acum aș vrea să văd și apartamentul dumneavoastră..

Desen de A. POCHER

GAMELEONUL

Într-una din lunile trecute, dirigintele Oficiului P.T.T.R. al raionului Ciacova a sosit „recomandat expres” în comuna Măureni. E drept, n-a venit „par avion” ci „par șaretă”, și pesemne că hurducăturile l-au indispus. S-a constatat că nici o boală de care suferă un șef nu are urmări mai nefaste pentru subalterni, ca acelea de stomac: indigestia, colita, ulcerul sau „aplecatul”. Așadar, iată-l pe dirigintele raional, intrând în Oficiul Măureni, galben la față, și apăsându-și discret cu mîinile regiunea încriminată. Oficiantul de serviciu a sărit în picioare și-a strigat:

— Bine ați venit, tovarășe diriginte!
 — De unde știi că „bine-am venit?” se înfurie oaspetele. Arăt eu a „bine-am venit?”...
 — Nu arătați, tovarășe diriginte! Rău ați venit!...
 — De unde știi dumneata că rău am venit?
 — Nu vă supărați, se fiștiți oficiantul, dar dacă n-ați venit nici bine, și nici rău, cum ați venit?
 — Am venit potrivit!...
 — Atunci „bine ați venit potrivit!” răzni oficiantul.
 Dirigintele raional, pe nume Radu Florea, se lasă obosit pe un scaun, își roti fără grabă privirile prin încăperea, apoi întreabă:
 — Unde-i dirigintele oficiului?...
 — Aici sînt, răspunse Ion Văiuga, care tocmai intra pe ușă. Eu sînt dirigintele.
 — Dumneata ești?... Ce părere ai despre aspectul clădirii care adăpostește oficiul dumneavoastră?...
 — Clădire veche, tovarășe Radu. Ar trebui renovată.
 — Și ce așteptați?
 — Aprobarea dumneavoastră. Cement, vopsea...
 — Bine, se aprobă. Aveți noroc că m-ați prins bine dispus, îngînă dirigintele raional, mîngiindu-și din nou pîntecele. Ei, ce mă privești așa, ce e?

— Cărămizi, tovarășe Radu.
 — Ulcer!
 — Vreți să spuneți uluce, că alea vechi sînt pe ducă!
 — Cine-i pe ducă?... tresări tovarășul Radu.
 — Ulucele! Acoperișul.
 — Puneți un alt acoperiș!...
 — Minunat!... Că în prezent, dacă plouă afară, plouă și înăuntru! Uite-așa, cad aici picături de ploaie...
 — Dar picături de Davilla nu cad pe aici?... se interesă tovarășul Radu Florea...

Apoi treptat, omul își mai reveni, obraji începură să prindă culoare... După-amiază convocă o ședință. A luat parte tovarășul Radu Florea, tovarășul Cioară Marin, contabilul-șef al Oficiului raional, tovarășul Văiuga Ion, și alții.

— Așadar, ne-am înțeles, tovarăși! conchise Radu Florea. Treceți urgent, fulger, expres la repararea clădirii... Înfațișarea oficiului este cartea noastră de vizită!

— Bine că e carte de vizită și nu ilustrată!... adăugă Văiuga. Că un fotograf voia să tragă clădirea în poză, și s-o vîndă ca suvenir de la Cetatea Neamțului!...

— Ei, nici așa să n-o luăm!...
 — Asta zic și eu, tovarășe Radu, să n-o luăm așa, că nu face doi bani! Ușile crăpate, scările sparte, acoperișul găurit!
 — Atunci spor la treabă! rosti contabilul-șef, și nu mai zăboviți. Să nu dați înapoi!

— Păi n-avem ce să dăm înapoi, că deocamdată nu ne-ați dat nimic!...

S-a zbătut tovarășul Văiuga, dirigintele Oficiului Măureni, a adunat scînduri, a făcut rost de ciment, a strîns cuie, mă rog, ce-a putut și cît a putut. De un singur material n-a putut face rost: vopsea. Și a cerut 5 kilograme vopsea oficiului raional.

Da la raion, tovarășul Văiuga a primit vopsea sub forma unei adrese în care era vopsit cam în felul următor: „De ce ați făcut reparații? Cine v-a spus să faceți reparații? Cu ce drept ați făcut aceste reparații? Veți răspunde pentru aceste reparații!” Semnează... cine credeți? Dirigintele Radu Florea și Marin Cioară, contabilul șef al oficiului raional.

Situația, așadar, se prezintă în felul următor: în ședință ei aprobă, în adresă dezaprobă!... Adică pentru orice alternativă dumealor au acoperire: dacă forul superior ar întreba: „de ce ați aprobat reparațiile”, tovarășul Radu și contabilul-șef ar răspunde: „n-am aprobat nimic, citiți adresa. Păi ce, se joacă Văiuga cu noi?” Dacă forul superior ar spune: „foarte bine ați procedat, aprobînd reparațiile, dirigintele și contabilul său ar replica: „bineînțeles e-am aprobat. Citiți procesul-verbal al ședinței. Ce, ne jucăm cu Văiuga?”

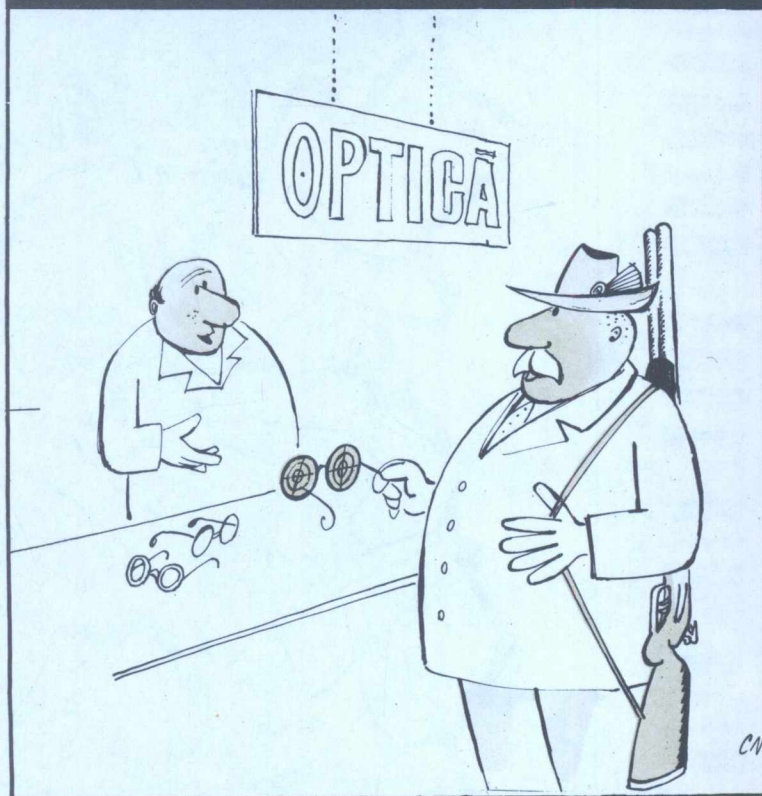
În această situație, toți cei în cauză se pot declara mulțumiți: și Radu Florea, și Marin Cioară, cît și clădirea oficiului. În prezent toți au acoperire.

Iar noi, am luat vopseaua din tipografie și am vopsit toată înțimplarea, cu negru pe alb...

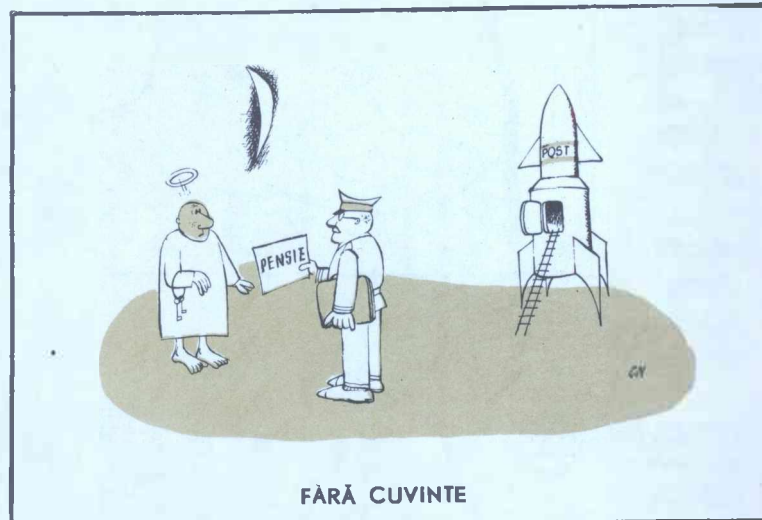
I. AVIAN

Două desene speciale pentru „Urzica” de caricaturistul polonez C. Nerwinski

LA OPTICIAN

FĂRĂ CUVINTE

MULGĂTOAREA

Sub agerimea degetelor ei
 Izvorul alb țîșnește cu putere.
 Privirea blindă-a vacilor îi cere
 Să lase și ceva pentru viței.

Și fata le zîmbește în tăcere
 Umplînd șistare, unul, două, trei...
 Și laptele te-mbie cald să-l bei
 Cu-aroma-i de lucernă și de miere.

În pragul începutului de noapte
 Cînd vaca-și dă comoara ei de lapte
 Agale rumegînd, precum i-e felul

Privind cu jînd înspre găleata plină
 Se miră cam nemulțumit vișelul
 Că iarăși are musafiri la cină.

PAVEL MIHĂILEANU

Mister John Leiadebune citește ziarul

Mister John se plimba prin odaie, fluturând triumfător foaia de ziar, din care mai adineauri citise cu nesăț articolul de fond:

— Află, nevastă, că pericolul șomajului din țara noastră a dispărut!

— Vai de mine! Te pomenesti că l-or fi răpit gangsterii! — se îngrijorează consoarta.

— Nu le trebuie lor așa ceva. Și dacă vrei să știi gangsterii dețin singura meserie în care nu există șomaj la noi, în Statele Unite.

— Atunci, zău nu înțeleg cum a putut să dispară șomajul!

— Șomajul n-a dispărut, darling. Nici n-am spus asta. Dar a încetat de a mai fi periculos.

— Crezi?

— Sigur. Doar scrie în ziar că șomerii o duc foarte bine. Direcția statisticii a descoperit că șomerii au un nivel de trai foarte ridicat.

— Vezi? Și tu care n-ai fost în stare să te-nvrtești de un post de șomer!

Și de necaz, missis Carolina se înțepă cu acul cu care tocmai cîrpea niște ciorapi numai găuri de-a lui Mr. John.

— Dar stai! — strigă, înțepându-se încă o dată. — Dacă șomerii o duc așa de bine, de ce mai cauți de lucru?

— Ca să profite de libertate, frate! La noi, oricine e liber să caute de lucru, dacă are poftă.

— Și găsește?

— Ce să găsească?

— De lucru.

— Sigur că găsește, dacă îi dă patronul. Pentru că, să știi, și patronul are dreptul să profite de libertate, așa că e liber să-i dea de lucru dacă vrea, sau să nu-i dea, dacă nu vrea.

— Și dacă nu vrea să-i dea, atunci ce se întâmplă?

— Atunci, omul rămîne șomer și profită amîndoi de libertate, pentru că la noi oricine e liber să fie șomer, dacă n-are de lucru. Nici o lege n-are dreptul să interzică șomerilor dreptul de a fi șomer.

— Va să zică legea are grijă de șomeri!

— Vezi bine. Trebuie să aibă grijă, pentru că, cum se vede, șomajul nu este altceva decît consecința marilor libertăți din țara noastră!

— Și chiar așa este. De exemplu, vecinul nostru Richard a manifestat pentru libertatea negrilor și de atunci, în consecință, a ajuns șomer.

— Să zică mersi că nu l-au și închis!

— Zău? Să știi că și atunci cînd te închide la poliție asta e tot o consecință a marilor libertăți din țara noastră!

În loc de răspuns mister Leiadebune oftă ca omul care își dă seama cum cu asemenea conversație strică orzul pe găște. Ca s-o dreagă, consoarta d-sale începu să povestească:

— Văru-meu, Willy, a scris o scrisoare la ziar, ca acesta să-i răspundă prin „poșta redacției“ ce părere au ei despre șomaj.

— Și ce i-au răspuns?

— Că șomajul e ceva trecător și să n-aibă grijă, pentru că e pe cale de dispariție. Se poate una ca asta?

— Sigur că se poate!

— Atunci, unde mai este libertatea de care vorbeai, dacă se poate să le răpești șomerilor dreptul de a fi șomer?

— Fii liniștită, că dreptul ăsta nu li-l răpește nimeni. Mai bine, spune-mi ce i-au mai răspuns cei de la redacție?

— Atîta. I-au spus că în principiu șomajul aproape nu mai există și că în problema asta să mai scrie și la alte ziare, că ei s-au săturat să tot răspundă la ea.

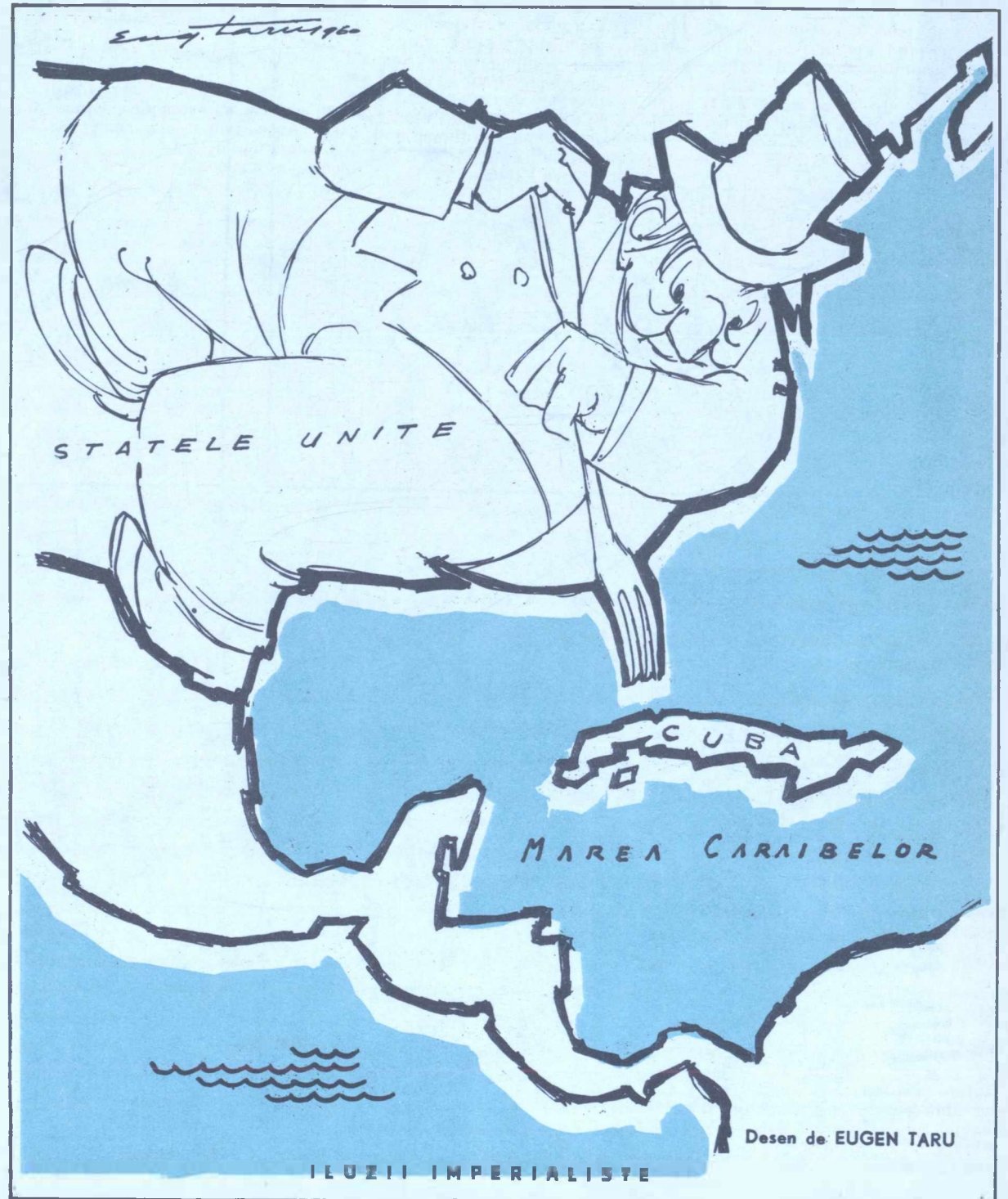
— Vezi? Bine i-au făcut. Pentru asemenea întrebări, poate avea neplăceri și la serviciu.

— Asta nu se poate.

— Ba se poate.

— Ba nu se poate, pentru că văru-meu Willy n-are serviciu. E șomer.

P. LUDMILA

Stiri ultrascurte

Recent, în Germania occidentală a apărut o nouă carte a lui Adolf Hitler, un fel de „Mein Kampf” vol. II, pe care din motive necunoscute, führerul nu a publicat-o cât a fost în viață. Totodată, în Germania occidentală se reeditează și alte cărți naziste. Și nu numai cărți. Se reeditează însăși... nazismul...

Tot în Germania occidentală, o nouă invenție face de la o vreme vîlvă: s-a descoperit secretul pentru fabricarea unui tip de bombă care, după cum susține inventatorul, trebuie să coste foarte ieftin. Noua bombă a fost denumită „bombă populară” (?!). Interesant ce „popularitate” poate avea asemenea bombă „populară” în rîndurile populației! În orice caz, se știe, că asemenea bombe ieftine s-au mai făcut și altădată în Germania. Dar ele au costat omenirea scump!

Desen de V. TIMOC

CANCELARUL FEDERAL: — Înainte! Germanii mă... urmează

PE FAJĂ, DESPRE MODUL LOR DE VIAȚĂ

Economie didactică

Primul ministru al Belgiei a anunțat recent ultima sa hotărîre: în anul viitor se vor reduce alocațiile pentru învățămînt și se vor majora alocațiile pentru armată. În ce privește învățămîntul, elevii nu trebuie să se sperie. Nu se vor reduce toate fondurile, la toate școlile. La unele școli fondurile se vor majora. Mai precis se vor majora fondurile la școlile... militare. Incolo, Belgia este pentru... dezarmare!

Politică în jurul oceanului

Într-o cuvîntare ținută în toamnă aceasta, primul ministru al Franței, Debré, a declarat fără modestie: „Consider că merit premiul întii pentru politica atlantică...”
Vă întrebați de ce merită premiul întii pentru politica atlantică? Firește, pentru că nu e o politică... pacifică.

Între joc și foc

Niciodată nu poți ști ce iese dintr-un meci de baseball în America. De exemplu, la Pittsburg, echipa „Pirații” este favorita publicului și cîștigă mereu. În schimb crainicul postului de radio, care transmite meciul, ține cu echipa adversă. Acest lucru a supărat pe înflăcăratul spectator Gaspard Sanchez, care, în momentul cînd jucătorul favorit al crainicului trăgea în minge, a tras și el în crainic un... foc de revolver. Ajutorul crainicului a refuzat să-l înlocuiască, dispărînd în mulțime, așa că transmisia a luat sfîrșit, iar jocul a continuat cu aceeași bună dispoziție.

Acordul

După cum anunță ziarul „Times” conform unui acord, Statele Unite vor putea construi o bază subma-

rină, înzestrată cu racheta Polaris. În curînd, acordul urmează să fie semnat. Cine va semna acordul, deocamdată nu se știe. Probabil că din partea Americii va semna chiar președintele. Din partea Angliei, gurile rele zic că va semna secretarul de stat al S.U.A.

Matematică...periculoasă

Cine trebuie să predea cursul de analiză infinitezimală la Politehnica din Paris? Iată o întrebare... strategică la care, ca să răspunzi, trebuie să fii cel puțin... general. Chiar un general a răspuns, prin hotărîrea recentă a ministerului armatei franceze: cursul de analiză de la Politehnică să nu mai fie predat de profesorul de analiză. Să fie predat de altcineva, deoarece profesorul de analiză a fost destituit la cererea ministerului armatei. În felul acesta a fost „pedepsit” profesorul Laurent Schwartz, matematician de renume mondial, pentru faptul că s-a dovedit atașat luptei pentru pace și dezarmare. Și, pentru că este atașat luptei pentru pace, a fost detașat de la postul

său. O dată cu el, a fost pedepsită și Politehnica, care a rămas fără profesor de analiză infinitezimală. Francezii așteaptă să sosească un altul, numit prin... ordin de zi pe armată!

Roadele „Pieții comune”

De cîteva ani încoace, americanii fac o foarte bună afacere în Europa, sub denumirea de „Piața comună”. „Piața comună” este un fel de piață americană, în care toți își desfac produsele la egalitate, și anume americanii cît mai multe, iar europenii cît mai puține. Mai puține produse înseamnă mai puține mașini, mai puține mașini înseamnă mai puțini muncitori. Mai puțini muncitori

înseamnă mai mulți șomeri. Numai la uzinele „Renault” din Franța au fost concediați recent cîteva mii de muncitori. După cum se vede, America importă mai puține mașini din Franța. În schimb, Franța importă tot mai mult șomajul din America.

Carne și actualitate

La Euskirchen, lîngă Bonn, s-a vîndut pe piață o partidă de carne de vacă infectată, de la care s-au îmbolnăvit de paratifoiză 31 de persoane. Autoritățile au fost sesizate și au dat din umeri. Guvernul a fost sesizat și, după cît se pare a dat și el din umeri. N-are guvernul vreme să urmărească ce se întîmplă cu carnea de vacă. E ocupat să urmărească ce se întîmplă cu carnea de tun!

Regele nesomnului

În afară de bretele, pioaneze, gumă de mestecat și balene pentru cămăși, care își au de mult „regii” lor, nesomnul și-a încoronat de curînd și el un „rege”. Poate că cineva vrea să știe ce este nesomnul. Este un... sport. Este un sport pe care îl poate practica oricine, mai ales dacă suferă de insomnie, deoarece regulamentul noului joc prevede o singură regulă: să nu dormi. Dispunînd de o excelentă condiție fizică — adică o îngrijorătoare insomnie — „sportivul” Bob Fields a fost declarat anul acesta

campion mondial de nesomn, întrucît a reușit să stea treaz în vitrina unui magazin de blănuri vreme de 231 ore și 55 minute. Astfel, „regele nesomnului” a stîrnit o senzațională publicitate în jurul numelui său, publicitate care a culminat în urma faptului că a fost internat într-un spital...

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

O C E R C E T A R E

Tovarășul Severin Vladimir, directorul Școlii de 7 ani din comuna Costuleni, raionul Iași, și-a cumpărat în anul 1958 niște haine în rate de la O.C.L. Produse Industriale Iași. Și le-a purtat sănătos. Le-a purtat sănătos pînă în ziua cînd Sfatul popular din Costuleni care-i oprise ratele, i-a mai oprit și 256,26 lei, pe care O.C.L.-ul Iași îi reclamase drept rată restantă. În ziua aceea, tovarășul Severin s-a îmbolnăvit. Și e normal. Nu îți cade bine la stomac o rată restantă pe care n-o datorezi! Te poate pune la pat. Pe tovarășul Severin rata asta restantă l-a pus pe drumuri. Așa că n-a mai rămas restant în casă, ci s-a dus la sfat, a scos o adeverință de suma plătită și s-a dus cu ea la O.C.L. Iași. „Poftim adeverință, a spus el la O.C.L. Atît mi s-a oprit!” O.C.L. a citit adeverința și a căzut de acord: „Atît ți s-a oprit? Atunci e bine!” „E bine? Dați-mi banii înapoi!” „Ce bani?” „256,26 lei. Rata restantă care nu-i restantă!” O.C.L.-ul s-a uitat în registru și i-a spus: „Știi ce să faci dumneata?” „Să mă duc la casierie!” „Nu. Să te duci acasă!” „De ce să mă duc acasă?” „Ca să mai aduci o adeverință”. Omul a plecat acasă în rate. Și a mai adus o adeverință. „E bine?” „E bine!” „Și acum ce fac?” „Mai adu și o scrisoare”. „De unde?” „De la sfat!”

Tovarășul Severin s-a întors acasă și a scris la *Urzica*: „Dragă Urzico, am luat haine și acum plătesc rate restante, scot adeverințe și alerg pe drumuri. Eu sufăr de reumatism, sufăr de ficat și sufăr și de 256 de lei pe care i-am plătit fiindcă serie în registru. Nu mă lăsa restant, că am ajuns ambulant între Iași și Costuleni. Mersi și scoate-mi banii că-i păcat de ei și-i păcat și de mine”. *Urzica* a scris la O.C.L. Produse Industriale Iași: „Ce e, fraților, cu ratacă aproape l-ați dat gata?” Și O.C.L. a răspuns cu o scrisoare mare că așa scrie în registru și că Severin n-a adus scrisoare. Și atunci, *Urzica* i-a scris din nou lui Severin: „Frate dragă, ești restant, O.C.L.-ul nu-i culant. Ți-a oprit o datorie. Sănătate și mai scrie”. Și Severin a scris: „Fraților, mă jur, să mor! Nu-s restant, nu sînt dator! Dacă ei au știut s-o ncurce, eu le cer să se descurce. P.S. Și să-mi dea banii, măi frate. Mersi pentru sănătate!”

Urzica s-a adresat atunci Sfatului popular al orașului Iași, de care ține O.C.L.-ul, și l-a rugat să cerceteze. Și sfatul a cercetat în felul următor: a luat o copie de pe scrisoarea pe care O.C.L.-ul o trimisese *Urzicii*, a bășut-o din nou la mașină pe hîrtie cu antetul sfatului, a semnat președintele, a semnat secretarul și au scris în încheiere: „În concluzie, cele sesizate de numitul Severin nu sînt întemeiate”.

De unde știe numitul președinte și numitul secretar că nu sînt întemeiate, noi nu știm. Pentru că numita cercetare și numita concluzie denotă o anumită desinteresare față de numitul necaz al numitului Severin care așteaptă numita sumă de 256 lei.

Deoarece numita *Urzica* nu s-a adresat sfatului pentru a primi din nou scrisoarea O.C.L.-ului numai cu alt antet, l-a chemat la telefon pe secretarul Sfatului popular al orașului Iași și l-a rugat să cerceteze. Tovarășul secretar a promis și... s-a zis. Asta a fost la 27 aprilie 1960. De atunci, *Urzica* s-a mai adresat Sfatului popular al orașului Iași de patru ori. Dar sfatul a rămas restant cu răspunsul, fapt pentru care adresăm numitului sfat numitul foileton de mai sus.

Deci „Vă spunem spor la cercetare, nu la copii de scrisoare, să vedem ce va mai fi, sănătate și mersi”.

S.R.

P. S. Ura! Am primit răspuns! De parcă ar fi simțit că foiletonul este sub tipar, Sfatul popular al orașului Iași ne expediază, la 24 octombrie 1960, o adresă în care ne scrie că, întrucît Sfatul popular Costuleni nu a răspuns la adresele trimise, s-a deplasat acolo (în sfîrșit!) un delegat al O.C.L. Produse Industriale Iași, care a constatat că tovarășul Severin avea dreptate. Și o să-i dea banii înapoi.

Dacă acest delegat se deplasa în aprilie, nu se mai deplasa tovarășul Severin pe ruta Iași — Costuleni și nu-i mai deplasau omului suma de lei 256 din buzunar. Iar dacă Sfatul popular Iași ar fi cercetat de la început ca la sfîrșit și nu ne-ar fi trimis drept răspuns o copie după răspunsul O.C.L.-ului, nici noi n-am mai fi plasat aici acest foileton.

Il plasăm însă fiindcă răspunsul temeinic a venit abia după șapte luni. De altfel adresa ultimă a Sfatului popular orășenesc Iași începe așa: „Urmare la adresa dv. din 13 aprilie 1960...” Și ne răspunde în octombrie. Prea lungă urmare ca să nu merite un foileton scurt.

Il plasăm însă fiindcă răspunsul temeinic a venit abia după șapte luni. De altfel adresa ultimă a Sfatului popular orășenesc Iași începe așa: „Urmare la adresa dv. din 13 aprilie 1960...” Și ne răspunde în octombrie. Prea lungă urmare ca să nu merite un foileton scurt.

Desen de AL. CLENCIU

Imagiu

Era
de mult de tot
în iarnă.
Zăpada nu mai contenea
ca să se cearnă
lin
peste căsușele mărunte
din
micul orașel de munte,
cînd te-am zărit
întîia dată,
trecînd grăbit,
cu pelerina-ți demodată,
cu ghetetele cam scilciate
și cu fularul strîns la gît,
adus de spate,
păreai un dascăl amărit
sau arhivar la primărie
fără simbrerie.
Dar seara,
la „Teatrul comunal”
(o sală chiar pe ulicioara
de peste drum de tribunal)
cînd brusc, neașteptat,
s-a stins lumina
și s-a deschis, încet, cortina
păreai un uriaș descătușat,
un zeu,
cu fruntea atîngeai înaltul,
păreai un altul...
iar eu
și ceilalți toți, ca mine,
plîngeam,
rîdeam,
ne bucuram
cu tine.
Și ani de-a rîndul, neprecupețit,
acolo doar, departe, pe coclauri,
tu ai trudit,
nu pentru lauri,
ci doar ca să deschizi o poartă
spre artă.
Și-ai dovedit prin rîvnă și ardoare,
cu har
și cu migală,
că Teatrul cu T mare
nu-și are sediul doar
în Capitală.

.....
Maestre!
Trudind mereu
întreaga viață,
am strîns și eu
o mică zestre
de poezie șugubeață.
Azi însă, pana mea glumeață
o las deoparte doar o clipă
și pe a versului aripă
cerc să-ți trimit un gînd al meu,
ceva deosebit,
dar zău, mi-e greu
discursuri să rostesc.
Și nu știu cum ce-ar fi mai potrivit...
Dar am găsit:
îți mulțumesc!

I. ATANASIU ATLAS

— Bravo! Am auzit că te-ai dezbărat complet de burocratism!

— Da, și am venit să vă rog să-mi eliberați o adeverință în sensul ăsta cu ...semnătură și ștampilă!

Zimbriți, vă rog... dacă puteți!

Luminatorul clădirii în care e sediul I.A.L.-ului de pe strada Biserica Enei nr. 7 este spart, prezentînd pericol de accidente.

*Ca să-i joci zicalei festa
Mult nu trebuie să dezgropi:
Cu un drum cum este-acesta
Și deșteptul dă în gropi....*

Pe terasa interioară a blocurilor din Calea Victoriei 25—27 locatarii aruncă tot felul de gunoaie.

*Vreau să spun doar un cuvînt
Chiar de n-o să par amabil:
Ce se vede-aicea sînt
Cărți de vizită, probabil.*

În toamna anului 1958 au început pe Calea Șerban Vodă și Șoseaua Giurgiului lucrări de canalizare care nici pînă în momentul de față nu au fost terminate.

*Intrebînd forul în drept
Cînd își va ține cuvîntul
Ne răspunde circumspect:
„Nu se știe ca... pămîntul!”*

Uzinele „Steagul Roșu” din Brașov, livrează Uzinelor „Tudor Vladimirescu” din București șasiuri prea lungi, pentru autobasculante. Din această cauză, Uzinele „Tudor Vladimirescu” taie circa un metru din șasiu.

*La șasiul cu pricina
Treaba să vedeți cum e:
Jumătate ia uzina
Jumătate I.C.M.*

În curtea Spitalului „Poenari-Ulmi” din raionul Domnești, zace în părăsire de foarte multă vreme o etuvă.

*La spital, sub un copac
Rămuros cu frunza-n dungă
O etuvă stă de-un veac.
Cum vedeți, e-o boală lungă..*

INTRAREA OPRITA

— ... Și salariul tot juma'juma' îl faceți?

Desen de C. CAZACU

Iar e iarnă?

Dinspre culmi,
De la povarnă,
Vînt înșepător de iarnă
S-a pornit să sufle-n foale
Peste cîmpurile goale...
Și tiptil, cu pași de taină,
Se strecoară pe sub haină.
Șuieră prelung din săbii
Bagă spaima-n ciori și vrăbii
Cînd apucă să se-ncrunte:
— Vine iarna de la munte!
Zor nevoie să-i găsească
Loc mai bun s-o găzduiesc...
Loc să huzurească-n tihnă
Pentru... trei luni de odihnă!
Și din 'nalluri el privește
Jos, să vadă ce găsește:
— Colea parcă-i loc de soi!
— Ba nu-i vîntule de voi
Că-i din vreme ocupat
Cu porumb înșilozat!
— Pe la grajduri să fac rost
Poate aflu adăpost!
— Nici la grajduri nu se poate
Că sînt bine reparate!
... Și cînd află lucruri bune
Zbîrnie-nciudat din strune:
— Vine iarna, ce mă fac
Nu am loc de bivuacl
... Și iabraș cum nu se poate
Vîntu-ncearcă-n altă parte
Iar pe urma lui, pornit,
(Pentru-o clipă-nveselit)
Ride soarele-n chindie;
— Iar e iarnă? Las' să fie!

ION RUȘ

VORBA PROVERBULUI

La Aleșd, în regiunea Oradea, funcționează o fabrică de materiale refractare. Cel mai refractar material pe care l-a produs pînă de curînd această întreprindere s-a dovedit a fi Lakatoș Ștefan.

Lakatoș a lucrat în întreprindere din 1950, în calitate de mecanic-șef! Om priceput! Ce n-a lucrat? Pe cine n-a „lucrat“?... Atunci cînd lucra între ghilimele, muncea și în trei schimburi. În calitatea sa de mecanic avea printre altele o specialitate: pilele electrice. Devenit însă mecanic-șef a lăsat deoparte electricitatea, rămînînd în sfera lui de activitate numai pilele. Se pare că omul suferea și de o afecțiune în gît. Cum se manifesta aceasta? Pe unii salariații nu-i putea înghiți. Nu pe toți, bineînțeles.

Cu fiii directorului, de pildă, care lucrează în această întreprindere, s-a purtat ca un tată. Ca o mamă! Ca o doică! Da, ca o doică, cu deosebire că în locul laptelui i-a alăptat cu prime! Și alăptatul cu prime e mult mai consistent, de ce să nu recunoaștem! De pildă, unul din feciorii în cauză, pe nume Gavril, a fost alăptat înția dată cu o primă consistentă, deși alții o meritau cu prisosință. Oamenii au crezut că după aceasta Gavrilaş va fi întărcat. Mecanicul-șef însă l-a mai alăptat o dată cu același sortiment de lapte trimestrial. Directorul, bineînțeles, necunoscător în domeniul produselor „lactate“, a aprobat sugestiile doicii. În fața acestui procedeu, salariații au exclamat: „Tovarășe director, ne-ai făcut lapte... praf!“ Directorul a zîmbit acidofil, adică acru, și a replicat: „Dragii mei, eu trebuie să țin seama de sugestiile venite din masă!“

Și el, mecanicul-șef, ținea seama de sugestiile venite din masă, mai ales cînd pe masă se aflau și damigene cu vin, de soiul aceluia adus „contra cost“ de protejații săi, vin aducător de bună dispoziție și de evidențieri nemeritate.

De altfel ne închipuim că pe mecanicul-șef nu-l vor surprinde aceste sesizări ale presei deoarece el a mai avut legături cu presa. Astfel, în atelierele întreprinderii, s-a fabricat, cu știrea lui, o presă de stors struguri pentru persoane particulare.

Lakatoș Ștefan ținea într-atît la masa de salariați încît n-avea inimă să se despartă de ea nici după orele de producție și-o aducea acasă la el, unde îi servea cu sute de kilograme de lemne, pe care „masa“ trebuia să le despice.

E drept că mecanicul-șef n-avea pregătirea teoretică necesară funcției, în schimb, precum se vede, în chestiunile practice se descurca binisor.

În unele probleme practice însă, el se descurca mai greu. Datorită „priceperii“ sale, de pildă, multe lucrări trebuiau reexecutate de cîte două și trei ori.

Cînd cineva îi atrăgea atenția că Lakatoș este necorespunzător, directorul îi închidea gura cu formula magică: „un al doilea mecanic-șef ca ăsta nu se mai găsește pe tot Ministerul Industriei Grele!“

Ăsta e marele nostru noroc căci dacă s-ar fi găsit și un al doilea, trebuia să existe și un al doilea foileton, cu aceeași temă.

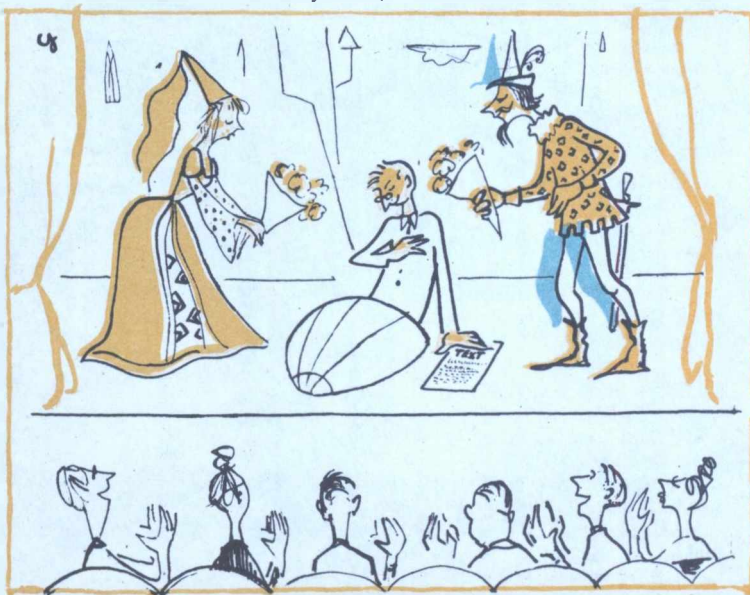
Ah și cît de greu este să scrii un foileton! Mai greu chiar decît să execuți în atelierele fabricii diferite piese pentru particulari. Mult mai dificil deoarece pentru execuția acestor piese ai nevoie doar de cîteva oameni de încredere și de un beneficiar; pe cînd pentru un foileton, în afara acestor piese, a unui mecanic-șef și a cîtorva nereguli, mai ai nevoie și de poante. De multe poante, pentru ea atunci cînd îl citești, cei vizați să facă, vorba proverbului, haz de necaz... Și, fiindcă veni vorba de proverbe, aci se mai potrivește unul la fel de înțelept: „Ce-și face omul cu mîna lui...“

Și ca o consecință a acestei situații, mecanicul-șef a fost înlocuit. Cu „înlocuitul“ nu există nici un proverb, dar s-a procedat înțelept...

Așa că, într-o bună dimineață, venind la serviciu, salariații nu l-au mai găsit pe Lakatoș... Și și-au frecat mîinile mulțumiți. Căci, vorba proverbului, „ziua bună se cunoaște de dimineață“..., deși foiletonul l-am scris de cu seară.

Al. V.

Unii actori nu-și învață temeinic rolul

ADEVĂRATUL EROU

Desen de IONIȚĂ JIANU

Glume

În biroul serviciului de vânzări unde lucrez acum, am ajuns un fel de vedetă. De când două reviste mi-au publicat două schițe umoristice, colegii mei de la vânzări se uită la mine ca la o piatră prețioasă. Fiecare când trece pe lângă mine mă bate pe umăr și-mi zîmbește cald. Chiar și directorul când a intrat o dată în birou mi-a zîmbit. Zice: „Bravo, tinere! Ești talentat! Dar de ce semnezi cu pseudonim?” „Tovarășe director, zic, așa se obișnuiește...” „Bine, face directorul, dar atunci roagă-i pe cei de la gazetă să scrie barem unde lucrezi! Că am mai văzut! Schița de cutare și cutare, salariat la fabrica cutare! Să vadă toată lumea ce « produse » avem noi!”

Ieri mi-a apărut o nouă schiță. Și tocmai când primeam fericit felicitările serviciului vânzări, mă anunță un coleg că mă cheamă șeful serviciului. Mi-am îndreptat cravata, haina, mi-am trecut mîinile prin păr și am intrat în biroul șefului; emoționat și zîmbitor. Pe masa șefului am zărit revista deschisă la pagina cu schița mea. Șeful se uita la mine cu o privire de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Stai jos! rosti el.
M-am așezat pe marginea scaunului. Șeful ciocănea cu creionul în birou și continua să mă privească cu capul puțin aplecat pe umăr. În sfîrșit rosti:

— Va să zică așa...
Nu înțelegeam ce vrea să spună:
— Ce așa, tovarășe șef?
Șeful puse un deget pe semnătura mea din revistă.

— Dumneata ești asta?
M-am îndreptat în scaun.
— Eu, tovarășe șef!
— Deci... recunoști?
Am făcut ochii mari, nedumerit.
— Ce să recunosc?
— Că ești asta! Știu precis, nu da înapoi.

— Nu dau, tovarășe... eu sînt...
De ce să dau?
Șeful își aprinse o țigară...
Apoi, după ce trase primul fum rosti:

— Zi... ești umorist...
Am tușit.
— Ați citit, tovarășe șef?
Șeful închise revista.
— Am citit!... Când le scrii?
— Seara, acasă...
— Și de ce nu dormi?
— Dorm... după ce scriu...
Șeful începe să ridă.

— Ai luat deci și obiceiuri de scriitor! Scrii noaptea... cafea bei?
— Nu beau...
— Deci încă nu-i totul pierdut...
— Ce să fie pierdut, tovarășe șef?

Nu înțelegeam ce vrea. El ciocănea din nou cu degetul în birou.
— Care va să zică sîntem umorist...
— Încă nu, tovarășe șef... Sînt abia la început...
— Eu aș prefera să fii la sfîrșit!
Am înghețat.

— Să fii la...
— Da! Ești om serios! De ce te ții de fleacuri?
— Fleacuri?
— Nu-i păcat să-ți pierzi timpul?
— Dar asta — făcui eu gîuit — e o treabă serioasă...
Șeful nu mai ciocănea cu creionul în birou.
— Serioasă? Ha! Nu-mi trebuie gemii în serviciul meu, auzi?
— Tovarășe șef, dar astăzi se caută elemente, se...
Șeful se încruntă.
— Dumneata aici nu ești elemente! Dumneata ești funcționar la vânzări! Am nevoie de oameni serioși!
— Dar.. le scriu în timpul meu liber!...
— Ai prea mult timp liber! aia e...! Hai, du-te și fii om serios, Lasă-te de prostii!...
Am plecat năuc. Dar după cinci zile mi-a apărut o nouă schiță. Și n-am ajuns bine la birou că m-a și chemat șeful la el. Stătea pe un fotoliu și zîmbea.
— Nu te lași...
— Nu mă las, tovarășe șef...
— Le scrii în timpul liber...
— Da...
Șeful se ridică.
— În sfîrșit... Fiecare e liber să-și piardă timpul cum vrea!... Uite de ce te-am chemat! Ne trebuie o situație a materialelor intrate în fabrică în ultimii cinci ani...
— O avem...
— Nu-i bună! Faci alta!...
— Pînă cînd?
— În șase zile...
— Dar.. e puțin...
— Cere ministerul... Ce vrei să răspund? Că n-ai timp? Ai!
În șase zile, lucrînd și ziua și noaptea, am făcut situația. I-am dus-o. Șeful era încîntat.
— Ei, cum a meis?
— A mers, tovarășe șef...

— Ai făcut o lucrare foarte bună! Dar, ia spune: Ți-au ieșit gîrgăunii din cap?
— Ce gîrgăuni, tovarășe șef?
El mă privi o clipă și tuși, apoi îmi întinse un dosar.
— Ia asta...
— Ce-i asta?
— Faci o situație a materialelor ieșite din fabrică în ultimii cinci ani...
— Dar de ce avem nevoie?
— De asta avem nevoie! Nu de schițe!
— Dar asta o avem! S-a făcut luna trecută!
— Nu-i bună! Alta! În șase zile să fie gata! Cere ministerul!
Am luat dosarul și m-am îndreptat spre ușă. Deodată m-a strigat:
— Ia stai! Acum ce faci noaptea?
— Situații!
— Bravo! Cafea bei?
— Nu beau!
— Bea, dragă, că la situații nu-i pericolos! Numai cînd o bei la fleacuri strică!
N-am răspuns nimic și am ieșit. Și m-a chemat directorul. Eram fiert. Dacă mă cheamă și directorul e prost. Va trebui să-mi dau demisia sau să mă las de scris.
Directorul m-a primit încruntat.
— Stai jos!
Am stat.
— Ascultă tinere, rosti el grav, de ce nu mai scrii?
— Ce să scriu?
— Schițe! La reviste! La gazete! Tocmai cînd începusem să mă laud peste tot cu dumneata, ai amuțit?!
Am sărit în picioare roșu la față de bucurie:
— Tovarășe director, tovarășe director, am o rugămînte.
— Ce?
— Dați-mi... dați-mi voie să vă sărut!

Directorul m-a privit mirat, apoi izbucni în rîs.
— Ei bravo, îmi pare bine că ai rămas umorist.
— Nu, nu, eu vreau să vă sărut! Ca pe un tată! Ca pe o mamă! Sînteți mama mea, tovarășe director! Dați-mi voie să vă spun tată!
— Dacă-ți sînt mamă, de ce să-mi spui tată? Dar liniștește-te, ce-i cu dumneata? Ai început să bați cîmpii?
M-am așezat și i-am povestit toată situația cu șeful de serviciu.
— Spune că-s fleacuri, tovarășe director! Prostii! Și-mi dă de lucru niște situații inutile!
Am mai stat la director douăzeci de minute și am ieșit.
Peste trei zile mi-a apărut într-un ziar un foileton în care scriam toată povestea. Pe concret. Cu numele șefului, cu numele meu și cu numele fabricii. A doua zi a venit de la ziar o adresă în care ce cerea direcției să răspundă ce măsuri a luat. Și m-a chemat șeful la el. Era fiert. Ziarul pe birou în fața lui:
— Ce-i asta? făcu el și-mi arată ziarul.
— Fleacuri, tovarășe șef!
— Te întreb ce-i asta?
— Prostii, tovarășe șef! Glume!
— Ascultă! De ce nu te iau aia la revistă?
— Sînt amator! Nu-s profesionist!
— Ești amator?
— Amator! Dar poate o să mă ia într-o zi!
— Și pînă atunci o să scrii de aici?
— De aici, tovarășe șef!
— Zi, nu te lași?
— Nu mă las!... Ori... să mă las?
Șeful oftă din adînc și șopti:
— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

— Nu, nu te lăsa!...

SADI RUDEANU

Uneori televiziunea anunța intreruperea emisiunilor din motive tehnice...

Desen de MATTY

RECIPROCĂ...

— Alo?... Televiziunea? Vă anunț că din motive tehnice n-o să vă pot urmări decît peste 10 minute...

*Televizi
muzică*

Pe ultimul loc în materie de sprijinire a asociației respective, se clasează Sfatul popular al orașului Calafat, care nici nu merită altă calificare din moment ce într-un singur an a mutat Clubul sportivilor de la „Voința” de cinci ori. Ca pînă la urmă asociația abia să rămînă fără club, și din această cauză și fără sport. Bine cel puțin că au rămas sportivii. Tot e o performanță!

Despre muzică și ghetete

Opera „Carmen”, compusă cu zeci și zeci de ani în urmă, continuă să fie solicitată și apreciată de public. Aceasta e situația cu opera „Carmen”. Și acum să vă spun care-i situația cu întreprinderea „Carmen”, din Capitală, care a fost compusă mult mai recent. A livrat I.C.R.T.I.-ului din Capitală un stoc de ghetete tip „Astra” (pentru copii) care, în urma sondajului efectuat de către comisia de recepție, a fost refuzat pentru că din 200 perechi ghetete tip „Astra” luate la control de către recepționeri, 124 perechi prezentau o serie de defecte care dovedeau că acest transport de ghetete călcase cu stîngul. Vă închipuiți ce se întîmpla dacă aceste ghetete pentru copii ajungeau în magazine? Acolo rămîneau. Nu le-ar fi cumpărat nici o mamă, nici un tată. Și dacă eventual s-ar fi găsit vreun părinte care să cumpere o pereche de ghetete de acest gen „Astra”, copilul nu ar fi încălțat-o. Cum o să-și bage piciorușul sănătos într-o gheată atît de bolnavă! Copiii sînt miloși! Nu ca recepționerii, o să adauge tovarășii de la fabrica „Carmen”, avînd în față aceste rînduri și în spate aceste ghetete!

„5” plus nimic = „0”

Ca să faci sport, nu-i de ajuns să ai voință. La această concluzie primii au ajuns membrii Asociației sportive „Voința” din Calafat.

E de sperat că în cele din urmă în problema clubului necesar tinerilor de la „Voința”, tovarășii din cadrul Sfatului popular Calafat o să dea dovadă de bunăvoință și n-o să meargă pe malul Dunării să se... spele pe mîini.

Un strigăt pînă-n stradă!

În minunata stațiune Băile Herculane există, printre alte numeroase magazine, și unul de brînzeturi și mezeluri. Brînzeturile sînt de cea mai bună calitate, iar mezelurile delicioase. Mai puțin delicios este însă vînzătorul Moraru Roman care, cînd servește clienții îi face să regrete că le-a venit pofta de brînză și mezeluri. Fiecare vorbuleț care iese din gura lui Moraru către cumpărători aduce din punct de vedere fonetic cu zgomotul produs de căderea unui ciocan pe o bucată de tablă. Și cum la Herculane, oamenii aflați în concediu vin fie pentru băi, fie pentru liniște, dar în nici un caz pentru țipete, trebuie ca tovarășul Moraru să-și regleze... difuzorul!

Pe valea Lotrului

Întreprinderea de construcții și drumuri Sibiu are un lot în Lotru, al cărui șef este inginerul Miuțu Iancu. Cum însă inginerul Miuțu locuiește în Rm. Vlcea iar șefia o deține în Lotru, a trebuit omul să găsească un mijloc rentabil de locomoție. Și a

găsit fără să caute prea mult. A găsit autocamionul I.R. T.A. închiriat de lot pentru transportarea materialelor și nu a inginerului.

Tot folosind acest autocamion în scopuri deplasabile, inginerul Miuțu a autofăcut praf 735 lei. Atît reprezintă costul curselor executate de sus-numitul pe șoseaua Lotru — Rm. Vlcea în ultima perioadă de timp frumos cu înourări parțiale.

Au scăpat fondurile lotului din Lotru destul de convenabil. Ce se întîmpla dacă închiria respectivul șantier în loc de un autocamion un elicopter? E drept că elicopterul l-ar fi adus acasă pe inginerul Miuțu mai repede, numai că ar fi revenit prea scump și ar fi rămas în... aer.

„E ceva putred în... Crevedia”

(Vezi „Hamlet” care spune aproape la fel).

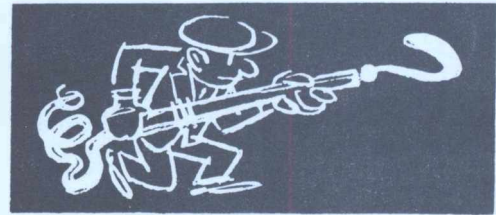
În comuna Crevedia din raionul Răcari există două deficiențe dovedite. Prima deficiență dovedită este starea proastă în care se află drumurile, iar a doua deficiență — tot dovedită — este slaba măsură în care s-a dezvoltat rețeaua electrică. De aceste două deficiențe incontestabile (din păcate) răspunde tovarășul Pană Anton, președintele sfatului popular din localitate.

Într-o zi, un grup de cetățeni l-au întrebat, știindu-l că... răspunde, cînd are de gînd să ia măsuri. Spre mirarea tuturor însă, tovarășul Pană n-a răspuns și cu această intervenție s-a terminat. Dar remediarea lipsurilor tot n-a început. Nici drumurile n-au fost reparate, nici rețeaua electrică n-a fost extinsă. Probabil că la Crevedia s-a lansat pentru prima oară cunoscutul cîntec „Mi s-a rupt căruța-n drum”, fiindcă erau gropi (și mai sînt) și nu era lumină (și nici nu este). Asta-i!

DAN MANOLESCU

DRAGĂ

Presupun că aceste trei inițiale P.C.I. îți sînt foarte cunoscute. De aceea nu are nici un rost să-ți mai spun că „P.C.I.” înseamnă „Paza contra incendiilor” și nici nu cred că este necesar să precizez la ce folosește. Se pare însă că tovarășii din conducerea Sfatului popular al comunei Logrești-Moșteni, raionul Gilort, nu știu acest lucru. Doar așa se explică faptul că au depozitat în cazanul de apă al pompei manuale, care face parte din utilajul formației P.C.I., niște cărbuni. Dacă vreodată va fi nevoie ca pompa să fie folosită, îți imaginezi, dragă Urzico, ce s-ar întîmpla. În loc să iasă pe gura furtunului apa, ar

ieși cărbuni. Și cu cărbuni, cu unul n-am auzit că se poate stinge focul — fie el plasat chiar la inimioară.

Trebuie făcut ceva pentru pompa de incendiu din comuna Logrești-Moșteni, că dacă o să mai stea mult timp cu cărbuni în cazan, o s-o... mistuie degradarea și atunci n-o să mai fie bună nici de aruncat în foc.

Lala Petre

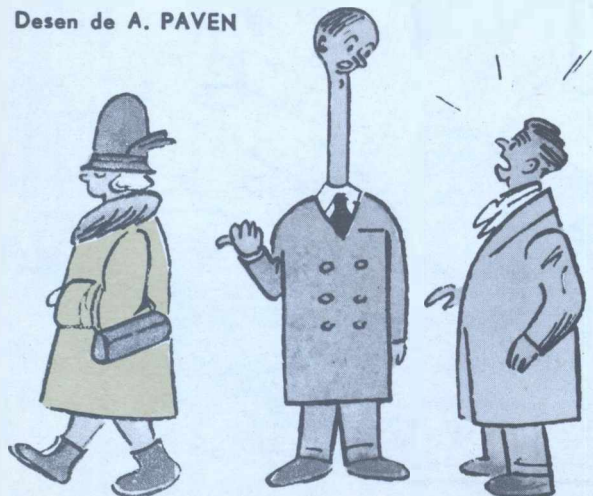
Tg. Cărbunești, regiunea Craiova

URZICO,

Magazine alimentare sînt multe, dar gestionari ca Oprea Mihai de la magazinul alimentar din Fieni mai rar. În loc să se îngrijească de buna aprovizionare a unității de care răspunde, se preocupă intens de aprovizionarea personală cu alcool pentru uz... intern. Bea, dragul de el, în toate ocaziile și în toate celurile... magazinului. Și cînd se satură pune sticla pe teighea și... ia alta. Deși băutura o dă pe gît — nu știu cum se întîmplă că i se suie la cap. Atunci să-l vezi, mai bine zis să-l auzi. Incepe să împartă cu o voce ușor voalată nenumărate cuvinte jignitoare. Nu-i scapă nici un client. De toți are grijă!

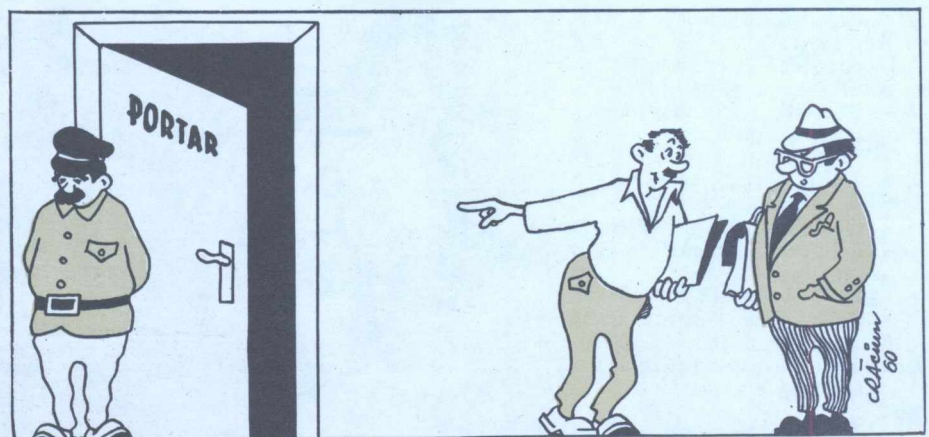
Eu cred că n-ar fi rău ca la magazinul alimentar din Fieni să fie numit un alt gestionar, mai puțin... grijuliu. Noi ne-am

Desen de A. PAVEN

— Ce-al păfit, Ionela?
— Am fost la cinematograful și am stat în spatele dînsel!

VÎNĂTORUL DE GREȘELI

— Îl vedeți? Stă în timpul serviciului!

Desen de C. CRĂCIUN

URZICO

mulțumi cu unul care să aibă doar o singură calitate: să-și cunoască obligațiile. Așa sintem noi, cei din Fieni. Modești! Nu ne uita, Urzico, că timpul trece și în loc să putem găsi în magazin varietate de alimente, găsim varietate de... vorbe. Și alea atât de grele încât nu ne vine... ușor.

Mai mulți cetățeni din comuna Fieni, raionul Pucioasa

URZICUȚO,

În comuna Cuza Vodă din raionul Călărași există trei stații de radioamplificare. Există, dar nu scot nici un sunet. Tocmai în aceasta constă deosebirea între stațiile noastre și stațiile de radioamplificare din alte localități. Când te uiți la ele nimic de zis, seamănă la chip ai domă suratelor lor, dar când răsucești contactul de deschidere, trebuie să... fluieri ca să se cheme că se aude ceva.

Și situația asta cu stațiile durează de când nu mai funcționează! Nu e mult de atunci. Doar vreo doi ani. Poate de aceea încă nu s-au luat măsuri. Când o veni ziua să transmită din nou muzică, stațiile de radioamplificare din Cuza Vodă — nu se știe. Dacă mai durează mult, am să-mi cumpăr un televizor și atunci poate am să-i văd odată și pe cei care răspund de întreținerea stațiilor de radioamplificare. Abia aștept să mă întrec în cu ei în problema asta. Până atunci însă, am să caut să-mi repar patefonul. E drept că nu cîntă atât de tare ca o stație de radioamplificare; dar mai bine un patefon mai slab, care se aude încet, decît trei stații tari care nu se aud de loc.

Alec Ion

comuna Cuza Vodă, raionul Călărași

URZICO DRAGĂ,

Într-o dimineață, să tot fi fost 10 septembrie 1958, am depus împreună cu tov. Roth E. și Toth O. la sediul U.R.C.M.-ului Oradea un dosar conținând o inovație în legătură cu „mecanizarea strîngerii butoa-

ielor de ambalaj“. Când a venit ziua să fie studiată inovația noastră, toată lumea prezentă în jurul dosarului respectiv a exclamat cu entuziasm: „Bravo!“ Dar cu un „bravo“ nu se face... „mecanizarea strîngerii butoaielor“. Și așa s-a și întîmplat. De vină nu sînt tovarășii de la U.R.C.M. Oradea. De vină sintem noi care n-am știut mai din vreme că imediat după ce inovația noastră a fost trimisă în vederea aplicării ei la cooperativa „23 August“ din Șimleu, această unitate, din motive întemeiate, n-o va putea folosi. Și atunci inovația a fost transferată la cooperativa „Record“ din Marghita. Dar nici la cooperativa „Record“ n-au fost condiții ca această inovație să poată fi folosită. Așa încît cu problema „strîngerii butoaielor“ nu s-a mai făcut nimic. Inovația nu corespundea noilor interese ale acestei unități. — „Ce s-a întîmplat mai departe?“ Mai de-

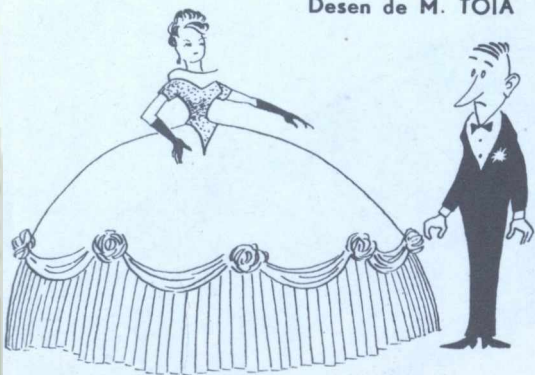
parte nu s-a întîmplat mai nimic. U.R.C.M. Oradea a trimis o adresă Sfatului popular regional Oradea (Biroul de invenții și inovații) în care a descris în mare... micile schimbări survenite în traseul parcurs de inovația noastră, menționînd că în prezent ei sînt acei care trebuie să studieze inovația. Sfatul popular regional Oradea a primit adresa, a înregistrat-o, și a citit-o. Atît! Ce, nu-i destul? Nu sîntem noi acei care să pretindem să o și rezolve — sau măcar s-o... limpezească. Doar nu se găsesc la Biroul de invenții și inovații de la sfat mașini de rezolvat cereri. Sînt acolo salariați pe care îi preocupă problemele lor și probabil că nu-i preocupă problemele noastre care de fapt sînt tot problemele lor. Sperăm că acum, după ce o să citească cei de la Biroul de invenții și inovații aceste rînduri, o să caute să răspundă. Numai de n-ar... inventa ceva să nu răspundă!

În numele colectivului de inovatori,

Kopper Nicolae

Str. M. Kogălniceanu nr. 14, Oradea

Desen de M. TOIA

— Fil bun și oferă-mi brațul!..

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

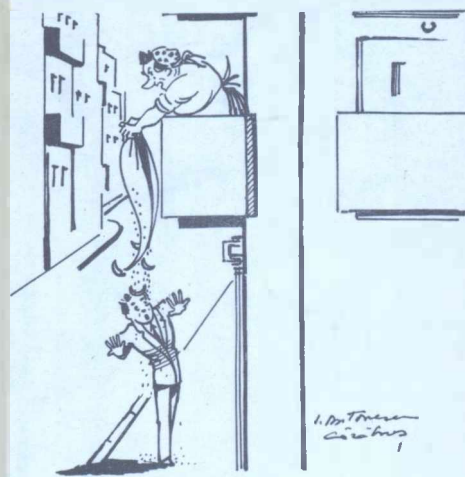
Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN“ — BUCUREȘTI

Unii locatari ai blocului „Patria“ din Craiova scutură covoarele la ferestre și aruncă de la etaj diferite resturi menajere.

— Ce faci, cucoană?
— Curățeniel..

Desen de I. ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

BIROCRATUL DIVORȚEAZĂ

— Ce, divorțezi? Doar abia săptămîna trecută te-ai căsătorit!

— Vreau să fiu și eu odată operativ, tovarășe judecător..

Desen de M. CAPĂTĂ

Desen de L. LIVADARU

— Primele trei blocuri sînt din prefabricate.

— Și al patrulea?

— ... din economii.

— Fă-te că nu-l vezi și nu-l băga în seamă..

Desen de N. GEORGESCU

MILITARISȚII AMERICANI ÎN SCOȚIA

— Ah, scoțieniiăștia! Nu poți pune pe ei nici o... bază...